ERİK AĞACI

OCAK-ŞUBAT 2020 YIL: 1 SAYI:1

İdeoloji? Tüh! Evde unutmuşuz
Din,dil, ırk? Siz neyseniz biz de oyuz.
Edebiyat gelmiş hoşgelmis.

Murat **Halıcı**
İsmail **Türkdoğan**
Ali **Başyiğit**
Muhammed **Korkmaz**
Ahsen Dilruba **Granit**
Ender **Özden**
Başak **Biber**
Ayşenur **Oygur**
Birsel Alver **Yazıcı**
Hatice Eğilmez **Kaya**
İsmet **Aci**
Binnur **Tekinalp**

İÇİNDEKİLER

MOR KASIMPATILAR 3

FALCI 4

YAZ BİTTİ 5

RÜZGARIN PARMAĞI 6

DİZLERİMİN ÜSTÜNLÜĞÜ 7

SABIRSIZ DOST 8

BENİM YUMUŞAK DÜNYAM 9

CAM KIRIKLARI 11

KONSERVE KUTUSU 12

OLVİDO'YA ÖVGÜ 15

MELEK HANIM 19

GERÇEĞİN GÜNCESİ 24

ERİK AĞACI
2 Aylık Sanat-Edebiyat E-Dergisi
Yıl: 1 Sayı: 1
Ocak-Şubat Sayısı
2020

SAHIBI VE GENEL YAYIN YÖNETMENI
Serpil Tuncer

YAYIN KURULU
Serpil Tuncer
Fatma Türkdoğan
Hatice Eğilmez

GRAFIK TASARIM
Cem Toprak

WEB TASARIM
Ömer Can Talu

İLETIŞIM
meltemfas@hotmail.com
dergi.erikagacioyku.com
0538 257 16 26

Yazıların hukuki sorumluluğu yazana aittir. Dergideki yazılar yayınlansın veya yayınlanmasın verilmez. Dergideki yazılar kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

ISSN 2458-9063

MURAT HALICI

MOR KASIMPATILAR

Mor kasımpatılar açacak birazdan
kirpiklerinde
Dilim sevdama yokuş
Sessizlik bile sarhoş
Dolunay omuzlayacak yüreğimi
Mahcup
Ve de sessiz
Özsuyu olacak bir ezgi ruhumun
Bize düşen
Kuraklığımızla örtünüp
Beklemek
Varlık telaşının ortasında

Mor kasımpatılar açacak birazdan
kirpiklerinde
Başıboş hüzünlerimi ne zaman yar-
gılasam
Kanayan dört duvar arasındayım
Dalgalar gözbebeklerimde
Yer sarı, gök sarı
Ruhumun en ücrasındayım
Boynuma asıp gittiğinden beri
Yorgun düşmüş baharları

Mor kasımpatılar açacak birazdan
kirpiklerinde
Beti benzi atmış toprağın
Hani kaçırmışız say göğün son
gülüşünü
Hani bekleyeni olmayan bir yolcu-
yum
Ortaya çıkınca gizlenen çocuk
Yarım celsede bitecek işim
Unuttuğum yaralarım kendini
hatırlatacak
Sende hayatın sabiliği
Benimse ellerimde zaman
Sallanan boş salıncak
Mecburi bir göç başlayacak çorak
ellerinde
Mor kasımpatılar açacak birazdan
kirpiklerinde

İSMAİL TÜRKDOĞAN

FALCI

Selam sana gecem,
Selam alnımın akı, ya da karası
Bâkir bedenim.
Saklı kentin sırdaşı, çingenem.
Sıcaklığı ellerinin,
Son arzumdan da öte
Daha derin düşlerimden.

Yıldız kayması adımlarım,
Bir meteliğe olan ahımı
Yuvarlarken topuklarımdan,
Kaç cemre düşmüştü de
Dilek taşına bağlı hayatıma,
Her seferinde sevincim
Delik potinlerimden
Vurmuştu yüz akıma.

Ardıç kuşu;
Tarla kuşu oldu da
Ben evrilemedim.

Çöl sıcağı dudaklarımı
Ve kutup soğuğu ellerimi soğu-
rurken
Kerameti asasında olanın
Kehribarından kan damlıyordu.

Çingenem...!
Dolaş yazgımın koyak labirentle-
rinde
Bir muştu ver, göz avazıyla
Ya da
Çatal dilinle bir damla zehir...
Zaten
Düştüğünde ellerinden ellerim,
Öldüğüm andır.

ALİ BAŞYİĞİT

YAZ BİTTİ

eyvah
yaz bitti, gül soldu
geriye sadece is kaldı

kim bilir kaç kez oyduk yazı
yıldızlı geceler yüzünden
ıssız tenimize bağışıklık ararken
oysa vebaydı oyduğumuz
kelebek gibiydi kadınlar
bir yağmurda ansızın kayboldular
geriye sadece kadınlar kaldı

ne düşündüysek vardı
Akdeniz'in koynunda ay
gecenin yüzünde yıldız
onları yonttuk sözcüklerle
aya şiir ektik, yıldıza umut
hepsi şiirlerde güz oldu
geriye sadece şiirler kaldı

yaz bitti, yıldız söndü
geriye sadece ben kaldım

MUHAMMED KORKMAZ

RÜZGARIN PARMAĞI

gecenin rengi
güvercinlerin ayağında ıslak
gidip Cudi Dağına yaslanacağım
çünkü bu tufan yalnızlığımdan
kopacak

bir yüzük var götürüp denizlere
saklayacağım
balıklar ağzıyla getirecek
rüzgârın parmağına takacağım

bir ceylan avlayacağım
bir karga gelip takılacak peşime
her kuş uğursuz değildir
gagasına zeytin dalı bırakacağım
şans getirecek

bana yüzünü gösterme
gönlüm taşır da o suretini
dağlar taşlar taşıyamaz

bu şehir artık taşmıştır gözlerim-
den
yolculuklara tutunacağım
ölüm bir gemi olacak

Çemberlerin ortasına Çiviler çaka-
cağım
Oysa ruhum bedenime sığmaya-
cak
Bir iğne deliğine dolduracağım

AHSEN DİLRUBA GRANİT

DİZLERİMİN ÜSTÜNLÜĞÜ

Denizin göklere, yağmurun gözlerime değdiği vakit,
İçimdeki kıvılcımı dindiren
Engin bulutlarda kalırdı hep gözüm.
Çünkü ben dizlerimin üstünde,
Kâğıda çizilmiş ufuklarda
Gördüm uzak ülkeleri,
Teslim olduğum hayatta,
Yüreğime gömdüğüm
Kırmızı ayak sesleriyle tanıdım,
Direnmenin sesini.
Gözlerdeki çizgilerden öğrendim
Ayağa kalkıp yürümeyi
Ve takip ettim yorgunluğun yılmayan izlerini
Ama dönüp dönüp su verdim
Ardımda bıraktığım sonsuzluk ağacına
Ve yemişlerinden toplayıp tekrar yola
Koyuldum

Her seferinde bir öncekinden daha hızlı koşmak ve
Aramak gerekliydi çünkü
Adı özgürlük olan gezegeni.

ENDER ÖZDEN

SABIRSIZ DOST

Satırlar küsmez bana
Haberi geldi dün hatırlı dostlarından
Önce kalem girdi araya
Sonra sayfalar karışmaya çalıştı
Benden yana sorun yok dedim
O sabretmeyi bilmiyor
Dinginliğime isyan ediyor
Düşünemiyor
Bu suskunluğun içimde biriktirdiği fırtınayı!
Bilse, küser miydi hiç?

BAŞAK BİBER

BENİM YUMUŞAK DÜNYAM

Satırlarıma başlamadan önce seni çok sevdiğimi herkesin bilmesini isterim. Sana kuru kuru isminle hitap etmek beni derinden yaralar. Seni çok sevdiğimi sakın unutma.

Kendisi konuşamasa bile içinde bir arkadaş sıcaklığı, bir sevgili sarılması, bir anne şefkati barındırır. Öyle ki stresli vize haftalarını, şiddetli arkadaş kaprislerini, salya sümük geçirdiğim günleri göğüsleyen koca yürekli, yumuşacık, sıcacık canımın içi.

Başımı yaslayacak bir omuz bulamadığımda kucak açan cefakâr olduğu kadar da vefakâr benim biriciğim.

Aslında hayatımda sadece o yok ancak ne zaman yorulsam, ne zaman eve gidip dinlenmeyi istesem düşlediğim tek sevgi dolu kucak.

Zaman içinde yıprandığının farkındaydım ve yıpratan kişinin ben olduğumu bilmek beni ne kadar üzüyordu anlatamam. Bir gün olsun demedi ki "ben artık yoruldum, çöktüm, yıprandım, dert dinlemekten sıkıldım." Keşke konuşsa da birlikte geçirdiğimiz deli dolu zamanları anlatsa.

Bir gün olsun onu aldatmışlığım yoktur. Ama sağ olsun onun da hiç başka bir popo kucakladığını görmedim. Zaten ilişkimizi bilen hiç kimse aramıza girmeye cesaret edemez. Ah, ah onu ilk gördüğüm günü hatırlıyorum da o kadar güzeldi ki. Tamam, şimdi de güzel ama çok gençti, hiç yıpranmamıştı, yüzünde hiç kırışıklık yoktu. Beraber çok güzel vakit geçirdiğimiz gibi kötü günlerimizde oldu tabii ki. Ama hiç ayrılmadık. Hastalandığımda, ağladığımda, uykusuz gecelerimde hep ordaydı. Mutsuzken açılan çok kucak var ama beni en çok ısıtan kucak onunki oluyor ve bu durum beni hep sevindiriyordu. Ah, ah tarzı olsun, duruşu olsun, bulunduğu konum olsun asla yeri dolmaz. Birlikte bu kadar eğlenip, güzel vakit geçirirken aklımızın ucundan bile geçmezdi o kara günün geleceği...

BAŞAK BİBER

BENİM YUMUŞAK DÜNYAM

Onu sadece bir günlüğüne yalnız bırakmıştım ve eve geldiğimde başımın tacı, iki gözümün çiçeği, en kıymetlimi emanet ettiğim, gözümün nuru, ağzını burnunu yediğim yerinde yoktu.

O anki hissiyatımı kelimelerle anlatmamın imkânı yok. Zaten o an hissizleştiğimi düşündüm, gözlerim doldu, elim ayağım titredi. Onsuz geçen günlerin bende etki yaratacağını tabii ki biliyordum ama bu kadar sarsılacağımı düşünmemiştim açıkçası. Onsuz ev eksik geldi, evi terk ettim, beraber yediğimiz yemekleri hatırlayıp yemek yiyemedim kilo verdim, beraber izlediğimiz filmleri açıp hüzünlendim, ikimizin fotoğraflarına bakıp ağladım.

Her yarama derman olan canımın içinin yokluğuna hiçbir şey derman olamadı.

Aradan günler geçti. Eve geri dönmüştüm fakat yokluğuna alışmak çok zordu.

Güzeller güzelimin yanımda olmaması yetmiyormuş gibi bir de çok yorucu bir günün ardından eve vardım, bir de ne göreyim!

Evet canımın içi, en değerlim, yumuşak kalplim, canım koltuğum ordaydı. Koşarak yanına gittim rengi değişmişti. Bana yeşil yeşil bakan canım koltuğum artık mordu. Olsun dedim alışabilirim, hem bu renk ona çok yakışmıştı. Hemen kucağına oturdum ama aniden ayağa kalkmak zorunda kaldım çünkü o eski pamuk kalpli, içi elyaf dolu olan güzel minderleri değişmiş, sert, ruhsuz bir koltuğa dönüşmüştü. Yine gözlerim dolmuştu ama artık ağlamayacaktım, kendime söz vermiştim. Her şeye rağmen yanımdaydı ve hep benimle kalacaktı biliyorum. O gece rengi değişmiş, minderi sertleşmiş ve bilindik huzur veren kokusu gitmiş olsa da kucağında uyudum ve onu ne kadar özlediğimi fark ettim. Şu an bu satırları güzeller güzeli koltuğumda yazıyorum. Ona zaman tanıdım o da bana karşı biraz yumuşadı. Hâlâ çok güzel bir ikiliyiz. İyi ki varsın canım koltuğum, iyi ki bana hep sevgi dolusun.

AYŞENUR OYGUR

CAM KIRIKLARI

Gemilerin kısıtsız ve sınırsız kaptanı olarak yönümü pusulayla değil kitaplarla bulmaya selam verdim. Ödüllerin ve cezaların sahibi, tufanların efsanesine merhaba diyerek başladım yazmaya...

Bir bitkinin topraktan çıkış anını düşünün ve siz de sevmeye durun yazı yazmayı...

Susmayın dertleşin kitaplarla! Anlatın gerçekleri, bir parça yalan olmadan. Susturun dünyayı, sadece gözleriniz kurgulasın kelimeleri...

Yeniden, yeniden yazın hayallerinizi. Üretin, paylaşın, tartışın. "Ben niye yazamıyorum, yazılarım o kadar kötü mü?" diye sormayın kendinize. Renk körü olmayın kitaplara. Kırmızıyı da görün, yeşili de...

İnsan kendini bir ağaç gibi sulamalıdır. Eğer susuz kalırsa kurumaz mı ağaç?

Ya da toprak susuz kalırsa...

Tam da aktif olduğunuz anda verimsiz toprak gibi yıpratmayın kelimelerinizi, konuşun onlarla.

Dalgalarla boğuşmayı bilmezseniz boğulup gitmeniz muhtemeldir. Yaşayın ve sorgulayın! Taşını ayıklayın yolunuzun. Gideceğiniz istikamet evvelinde belli olsun.

Hayatınıza iyi bir başlangıç yapmalısınız. Okuyarak ve yazarak elle tutulur yaşanabilir bir dünya inşa etmeli, olduğunuz yerde saymamalısınız. Kömür olup, ilk önce üşüyen yürekleri ısıtmalısınız. İlerleyen zamanlarda elmas gibi göz kamaştırmalısınız. Sonraları da pırlanta olup parmağınıza takmalısınız hayallerinizi. Pes etmeyi de etmemeyi de bilmelidir insan...

Karadeniz gibi olmalısınız, umutlu ve inatçı!

BİRSEL ALVER YAZICI

KONSERVE KUTUSU

İçim üşürdü, kapalı perdelerin arasından onu izlerdim. Birbirine sınır iki bahçenin gecekondu olanında o, apartmanın üst katında ben yaşardım. Tanımazdım bilmezdim onu, keza o da beni bilmezdi. Çalıştığım ve evde fazla vakit geçirmediğim için birbirimizi tanıyacak pek bir zamanımız olmadı. Birkaç senedir oturuyordu o bahçenin içinde, en azından bunu biliyordum. Bazı akşamlar, işten döndüğüm zamanlarda uğraştığı bahçede görürdüm onu.

Yaz akşamları eğer bahçedeyse ve ben çamaşır asıyorsam, elimdeki fanilayı öttüre öttüre, sanki halıymışçasına silkeler, dikkatini çekmek isterdim. Görürdü, kafasını kaldırıp bakar selamlardı beni, gülüşürdük, o kadar...

Şimdi aynı bahçede kapalı tüllerin arkasından izliyorum onu, ne bulduysa doldurmuş bahçeye, bahçede düzen namına hiçbir şey kalmamış. Karanfil dudaklı, geniş ağızlı, sarkık yanaklı, ucuz pavyon şarkıcılarına benzeyen kadın. Bir de, ellerinde sürekli koyu kırmızı ojesi olurdu. Sanki tırnak aralarındaki karalığı saklamak için sürdüğünü düşünürdüm. Nefret ederdim kendime o renk bir oje sürmekten.

Allah'ım, ne kadar gereksiz, birbiriyle alakasız nesne varsa hepsi burada, onun bahçesindeydi. Öyle ki, şu dallardan kendini intihara bırakmış yaprakların güzelliğini bile göremiyordum. Kızıyordum işte, onun çöplüğü beni, bahçede geçen mevsimlerden habersiz ediyordu.

ÖMRÜMDE BÖYLE ÇÖPLÜK GÖRMEMİŞTİM...

Hastalanmıştım, zatürre başlangıcıymış, bir kaç günlük raporluydum, işe gitmiyordum. Sabaha kadar uyumadım öksürmekten. Ben öksürdükçe tüm şiddetiyle sarsıldı dünya. Sabaha kadar ciğerlerimin üstünde bir öküz oturdu da kaldıramadım sanki. Çivi çiviyi söker dedim, ince sarılmış tütün paketimi elime alıp, sırtıma sabahlığımı geçirdim. Hava kapalıydı, neredeyse öğle vakti olmasına rağmen

BİRSEL ALVER YAZICI

KONSERVE KUTUSU

aydınlanamamıştı dışarısı, yağmur vardı. Güzel olurdu sonbahar yağmurları, çürük yapraklarla nemli toprak karışır küf kokusu olur, burnunuza selam ederdi...

İçimdeki çiviyi sökecektim, evet evet, tütünümü böyle bir havayla karıştıracaktım. Bir de kahve yapmıştım ki, onu gördüm. Gacır gucur bir ses çıkarıyordu. Yine tülün arkasına gizlenip izledim onu. Orta boy bir konserve kutusunu zımparalıyordu, güzel bir ritim tutturmuştu. Ellerinin kirini görünce midem bulandı, içemedim kahvemi. Sinirleniyordum...

Ben hastalığımla uğraştım, o konserve kutusuyla. Güzel ruhlu ev sahibemin yaşlı ve damarlı elleriyle getirdiği tarhana çorbasını ve ilaçlarımı içtim. Bolca dinledim, iyileştim ama o hâlâ bitiremedi konserve kutusuyla mücadelesini.

Boyadı onu, cilaladı, kuruttu. Üzerine yapışan tozdan, pislikten kurtarmak için kuruttuktan sonra tekrar zımparaladı, içim bayıldı, bayıldı aynı gıy gıyı dinlemekten. Boyadı yeniden ve konserve kutusunu alenen bir kazığın tepesine dikip kurumaya bıraktı. Gözüm dalgın bakarken, onun paltosunu giyip şalını boynuna dolaya dolaya evden çıktığını gördüm. Gidiyordu bizim çöpçü ev kuşu, nereye gidecekse artık. Acaba kir pas içindeki ellerini yıkamış mıydı?

Gökyüzü kararmaya başladı. O gittikten sonra, günlük güneşlik hava yerini kül rengi bir gökyüzüne ve kurşunî bulutlara teslim etti. Yağmur başlayınca pencereye koştum. Süratli yağan yağmur, taze boyanmış teneke kutuya bir nevi dans öğretiyordu. Kutu sağa sola salınırken, üzerindeki boya, yağmur damlalarıyla karışıp toprağa renkli bir gözyaşı çiziyordu. Gülüyordum...

ÖMRÜMDE
BÖYLE SAÇMALIK
GÖRMEMİŞTİM...

Sonraki bir kaç gün ne onu gördüm, ne de teneke kutusunu. Artık kutu konserve kutuluğundan çıkmıştı çünkü. Çünkü o artık boyalı bir tenekeydi.

BİRSEL ALVER YAZICI

KONSERVE KUTUSU

Sonunda, evdeki istirahatler iyi gelmişti ve iyileşmiştim. Yarın yeni bir haftaya, yeni iş günümle başlayacaktım. Hastalık tatili bitmişti. En sevdiğim bordo ipek gömleğimi, siyah eteğimle beraber ütüleyip tam dolabın kapağına asmaya gidiyordum ki zil çaldı. Garip, ev sahibim olamazdı. Bir tepsi yemek bırakıp gideli bir saatten fazla oluyordu.

O değilse kimdi bana gelen, pek alışık değildim zilin çalmasına. Bir ürkeklik ve merakla koştum...

Kapıyı açmamla onu karşımda görmem bir oldu. Ucuz pavyonların amatör ses sanatçısı, günlerdir izleyip durduğum kadın. Şekilsizce sürdüğü taşmış ruju, kalemi akmış gözleriyle kapıda duruyordu. İlk bakışta insanı kıskandıracak garip bir ışık yayılıyordu yüzünden, kıskandım...

Önümde onu tasvir edecek, uzun ve ince bir pavyon yolu vardı ama baştan aşağı inerken göbeği hizasında tuttuğu tenekeye takıldı gözüm.

Duydum dedi ev sahibenizden, zatürre olmuşsunuz, size geçmiş olsuna geldim. Yüzünden nergislere, nergislerden ayakucuna uzun ince bir yolum vardı, yürüdüm... Gözlerim yaşardı...

Dönüştürdüğü bir konserve kutusunu tam belinden keten bir kurdeleyle bağlamış, kurdele uçlarına nazar boncuğu asmış, içini dünyanın en güzel nergisleriyle doldurup bana geçmiş olsuna gelmişti. Demek ki günlerce gıygıyından rahatsız olduğum, dalga geçtiğim, kızdığım, o teneke, benim vazom olacaktı...

ÖMRÜMDE BÖYLE BİR İNCELİK GÖRMEMİŞTİM...

HATİCE EĞİLMEZ KAYA

OLVİDO'YA ÖVGÜ

Ne güzel, ne dokunaklı bir şiirdir Ahmet Muhip Dıranas'ın "Olvido"su. Bir unutamayış serenadıdır. Unutulmak istenilen, gönlümüzü üzen, aklımızı yoran her şeye "Elveda!" diyememenin trajedisini anlatır. Şikâyet edip de terk edemeyenlerin ağıtını söyler.

Nedir bu şairlerin çilesi? Neden bu kadar içli, neden bu kadar anlamaya ve yanmaya aday olurlar? Her şeyi anlamaya çalışmak yanmak demek. Anladıkça yanar şair, yandıkça özüne döner; kendi özünden dışa bambaşka gözlerle bakar. Başkalarının aldandığı yalanlara kanmaz, söylenen masallara inanmaz olur. Tesellisi zordur bir şairin bu yüzden, aldanışı ölüm.

Akşam, ikindiden itibaren hüzne meyilli ruhlara kendisini hissettirir. Oldukça hoyrat davranır üstelik onlara. Eğer günün saatleri umurunda bile değilse bir kişinin, akşamın olması da onu olumlu ya da olumsuz hiçbir şekilde etkilemez. Oysa zamanın resmigeçidine karşı hassas olan gönüller; havanın sarı, turuncu ve kızılla olan raksına kayıtsız kalamazlar. Bütün gün sıradan işlerle, aşina çehrelerle oyalanan kederli ruhlar, akşam olduğunda kabuğuna çekilir. İşte o zaman onların üzerlerine önce yalnızlık hücum eder. Ardından gizli bir el kalplerinin ve dimağlarının sandıklarından derinlere hapsedilen, ümitsizce unutulmaya çalışılan her şeyi çekip çıkarır.

Yaptığımız hatalar, işlediğimiz cürümler, gönlümüzde onulmaz yara açan ıstıraplar, ümitsiz aşk hikâyeleri ve daha niceleri; unutulmaya layıktır layık olmasına ya, nedense bizi asla terk etmezler. Koparıp atmak istedikçe onları, bizden bir parça olurlar. Elimizden, ayağımızdan daha sadıktır onlar bize.

Bir gece her zamanki gibi uyusak deriz, güneş doğduğunda bambaşka bir ufka açsak gözlerimizi. Bir sihirli değnek uyurken değse başımıza, silip yok etse bize acı veren her şeyi. Hayal etmek çare değil elbette!

Tıpkı Kabil'in Habil'le kardeşliğine eş; pişmanlık, unutmak arzumuzun kardeşi... Vicdan

HATİCE EĞİLMEZ KAYA

OLVİDO'YA ÖVGÜ

atımızın terkisinde ebediyen yitmeyecek yanımız... İnsan olup da pişmanlık tuzağına düşmeyen var mı acaba dünya sürgünümüzde?

Pişmanlıklarımız hem acıktırır hem doyurur bizi, hem tüketir hem de yeniden başlatır. Keşkesiz bir yurda özlem duymaklığımız hep ondan. Pişman olmasaydık eğer, insan da olamazdık. Unutmaya ve gönlümüzü avutmaya bu kadar susamazdık. Havva, Âdem'in kanına girdiğine kim bilir ne kadar pişman olmuştur yapayalnız ve çırılçıplak bu sürgün yerine düştüğünde! Ebedî eşini yeniden pişmanlıkları buldurmuştur belki de ona. Hem zenginiz hem de fakir keşkelerimizle, hem üstünüz hem de hakir öyleyse.

Terk eden bir sevgiliyi hatırlamak yanmaların en harlısı olsa gerek. Hele bir de ona dair her ayrıntı umursamaz bir edayla hitap ediyorsa. Hatırlayış, sayısız anıyı içinde hapseden her aklı yakar. Vefadan azade bir yâr, o yâre ait aslında hatırlanmaya bile değmeyecek on binlerce detay, başkaları için gayet sıradan olan fakat âşığı içinde tüketen her şey ne zorlu birer düşmandır yenilmeye asla eğilimi olmayan. Öyle zalim bir yârdir ki âşığı darmadağın eden bir gülüşü bile ondan esirgemiştir.

Unutuş her türlü gamdan, her türlü endişeden azade eder bizi. Pahası ne altınla, ne inci ne de yakutla tartılabilir. Merhemdir o, ilaçtır. Hani bedenimizin herhangi bir yerinden yaralanır, sonra iyileşiriz; yaralarımız derin de olsa kapanır ya bazen. Fakat izleri hep durur ya bedenimizde hani. İşte ruhumuzda açılan yaralar da böyledir. Zamanla iyileşebiliriz belki, buna rağmen ruhumuzun izleri tam da yaralandığı yerde aşikârdır. Bu yüzden aklımız erdiği müddetçe tam bir unutma hâli gerçekleşemez bizde. Sadece gönül yaralarımız eski etkisini kaybeder. Her zaman onlar bizledir; daha da doğrusu bizdedir. Ölmeden unutamamak aklı olan bir varlık olmanın en ömre ziyan yönüdür.

Dertlerimizin maceraları çokta sona erseler bile,

HATİCE EĞİLMEZ KAYA

OLVİDO'YA ÖVGÜ

içimizdeki izdüşümleri bizleri kolayca terk etmeyecektir. Bu anlamda unutabilmek çoğu kez kutlu bir penceredir. Onun, kederlerimize doğru müşfik ellerle uzanması, gecenin teşrifiyle kapanan perdeler gibi onları koruyup kollaması; eşine benzerine az rastlanan bir cömertlik nişanesidir. Halbuki ne hoş, ne tatlı bir histir unutuvermek; ağrılarla, sızılarla kavuran hastalıklarımızın ardından yaşadığımız nekahet dönemi kadar hem de.

Gam, kasavet çöker sık sık, kesif bir sis gibi yaralanmış her kalbin üstüne, hele bir de bu kalbin sahibi efkârlanmaya ezelden meyyalse. O zaman küçük bir çocuk annesini çağırırcasına, kişi unutuşun sihirli dokunuşlarını terk edilmiş bir âşık sevgilisine seslenircesine davet eder. Bu dokunuşlar çoğu kez gecenin karanlığıyla eşanlamlıdır. Her şeyi simsiyah örtüsüyle örter, yok etmese de onları.

Özlenen, muzdarip dimağ tarafından; gece midir acaba, yoksa unutabilmek melekesi midir? Gamdan ve kasavetten ne kurtarabilir onu? Derin bir uykunun kollarına bırakmak mı kendini, yoksa unutuşun zümrüt sinesinde kendinden vazgeçmek mi?

Yitikler, mağluplar ve mahzunlar. Onlar dünyanın en şansız yaratılmışlarıdır. Bir şeylerini yitirmiş, bir yerlerde yitip gitmiştir hepsi. Bu yüzden kendilerini mağlup sayarlar, bu yüzden başkalarınca mağlup kabul edilirler. Mahzun ve melûl gezerler halk içinde.

Hayat aslında bir yönüyle acımasız bir savaş değil midir? Bir muharebe meydanı, görünmez kanların ve saydam gözyaşlarının arzı endam ettiği bir kör dövüş sahnesi... Burada ya kurt ya da kuzu olunur ya da bütün acımasız şartların inadına insan kalınır.

Bana öyle geliyor ki biz insanlar pek tuhafız birbirimizin canını yakmak bahsinde yarıştığımız için, birbirimizin etini canla başla yemeye talip olduğumuz için, ellerimizi, dillerimizi kardeşlerimizin kanına kolayca

HATİCE EĞİLMEZ KAYA

OLVİDO'YA ÖVGÜ

bulayabildiğimiz için. Bu yüzden dünya maceramızda görünürde de olsa galiplerimiz ve yitiklerimiz hiç eksik olmayacak, mağluplarımız ve mahzunlarımız hep aramızda dolaşacaklar ne yazık! Belki de biz olacağız onlardan biri, unutmak hazinesine hasret kalacağız kim bilir?

"Olvido" şiirinde Ahmet Muhip Dıranas unutuşa şöyle sesleniyor karamsar davetini henüz işitmeden:

"Yolunu gözlüyor lamba ve merdiven/ Susmuş ninnilerle gıcırdıyor beşik/ Ve cümle yitikler, mağluplar, mahzunlar..."

İSMET ACİ

MELEK HANIM

Hava soğuktu. Kar yağıyordu. Kedilerin, köpeklerin, dondurucu soğuğa dayanamayarak sığınacak bir yer bulup, sokakta olmadığı saatlerden biri yaşanıyordu. Lafın tam anlamıyla İstanbul sokakları buz kesiyordu. Sokak lambalarının ışığına düşen kar taneleri, süzülerek yere inerken, yerdeki kar kalınlığı giderek artıyordu. Bir müddet penceremizin camındaki perdeyi aralayarak izledim dışarıda olanları.

Sıcacık odanın içinde, biraz önce eşimle yaşadığımız tartışmanın yüzünden karşılıklı sessizliğin egemen olması nedeniyle kendimi yapayalnız hissettim. Can sıkıntımın seviyesi tavan yaptı bir anda. Kendimi dışarı atmasam olduğum yerde ölüp kalabilirdim. Çünkü kalbim sıkışmaya başlamıştı. Sessizce kapıyı çekip çıktım. İçerdeki yalnızlığım takip etti. Ellerim cebimde, paltomun yakası kalkık, beyaz karların üzerine botlarımın izlerini koyarak yürüdüm. Amaçsızca salladım ayaklarımdan birini. Buz gibi soğuğa tekme attım. Sokağın sonuna yaklaşıyordum, beynimde deli düşünceler, geceyi nasıl sonlandıracağımın hesabını yaparken, karşı kaldırımda, yanıp sönen yazı dikkatimi çekti. Kırmızı ile yazılmıştı ve göze çarpmaması imkânsızdı. Ah, işini iyi yapan reklamcılar, panoyu hazırlarken sanki benim bu saatte sokakta olacağımı daha önceden biliyorlarmış gibi davranmışlardı. Helal olsun!

Ne mi yazıyordu? Ona geliyorum şimdi. “Sorunlarınız için buradayım.” Tam bana göre dedim. Bu tabela tam bana göre. Gidip, sokağın sessizliği, gecenin soğuğu ile paylaştıklarımı bir de içerdekilerle paylaşmanın bana ne zararı olabilir ki diye düşündüğümden yönümü değiştirdim.

Ne zararım olurdu ki? Bulunduğum kaldırımı, karşı kaldırıma geçmek için terk ettim. Dönüp geriye baktım değişen bir şey yoktu. Birkaç dakika öncesi şimdiki arasında bir ben eksiktim ayrıldığım kaldırımda. Karşıdan gördüğüm yazının tam altındaydım. Tabelanın asılı olduğu

İSMET ACİ

MELEK HANIM

dairenin kapısının önünde birkaç dakika bekledim, üç adım ileri beş adım geri attım, girsem mi girmesem mi diye bir an düşündüm. Yazıyı yeniden görecek kadar geri çekildim, az önce gördüğüme ilave olarak bir kelime daha eklenmişti sanki. "Sorunlarınız..."

Sokağa çıkarken görmediğim bir kedi hızla geçti önümden, belli ki ayaza, geceye, yağan kara aldırmamıştı ve benim gibi bu saatte sokaktaydı. İkinci bir kedi... Nereden çıktığını göremedim, birincinin arkasından koştu. İkisinden biri bir ses çıkardı, kedi sesine benzemeyen, soğuğun hırpaladığı belliydi bu seste. Kedi sesinin birkaç türlüsünü tanırım. Martta başka olur, yazda başka...

Evden çıkarken yaptığım gibi karşımdaki kenarları pas tutmuş, demir kapıyı sessizce iteledim. Yanıp sönen yazının ışığı karanlık koridora düştü, ilerisi zifiri karanlık göründü. İkinci bir geriye dönme duygusu yapıştı yakama ama içimdeki ses, görmedin mi ne yazıyordu? "Sorunlarınız..." diye çıkıştı. Demir kapıyı yavaşça kapattım. Sokak dışarıda kaldı ben içerde, sokakla aramızda kocaman bir demir kapı vardı şimdi.

Beni karanlık karşıladı. Hem de zifiri karanlık. Yavaşça ilerledim. Göz ardı görüntüleri oluştu gözlerimin arkasında. Siyah beyaz kareler uçuştu. Şimdi önümü değil kafamın içini görüyordum. Botlarımı düz zeminde sürüdüm. Botumun ön kısmı merdivenin birinci basamağına değdi. Merdiveni bulmuştum. Etrafımdaki zifiri karanlığın rengi değişik bir karanlık tonuna değişti. Basamakları çıktım. Sarı renkteki ışık bilmiyorum kaç basamak çıktıktan sonra yandı, ama yandı. Kapı zilinin üstünde yazan yazıyı tekrar okudum. Aradığım adresti. Zile bastım.

Kapı açılınca, beni bekliyormuş gibi sıcak karşıladı içerdeki bayan. Kapıyı hızlıca kapattım. Evden arkamdan çıkan yalnızlığımın bu kapıdan girmemesini sağlamaktı amacım. Şimdi dışarıda, soğuk, kar, yalnızlığım kalmıştı.

İSMET ACİ

MELEK HANIM

Kurtulmuştum.

Gösterilen koltuğa oturdum. Kırmızı koltuktu. Bu kırmızı koltuğun daha üstüne otur oturmaz sevdim. Karşımdaki bayanın acelesi varmış gibi başladı konuşmaya.

"Adım Melek. Sizinki de yanılmıyorsam, Sermet, öyle değil mi?"

Hemen fırlayıp koltuktan kalkmak geçti içimden. Adımın bilinmesine içerlenmiştim. İlk defa geliyordum karanlığın bitmesinden sonra, ışıklı bir odanın içine girer girmez adımın bilinmesi beni fena etkiledi. Ama yalnızlığımı unutacak değildim. Tekrar oturdum yerime.

"Evet, "dedim. "Adım Sermet ama..."

"Anlat bakalım, koca Sermet," dedi yüksek sesle gülerek. "Köpeğin, kedinin bile dışarıda olmadığı bu saatte kendini neden, karların kapattığı kaldırımlarda yürümeye mecbur ettin. Yoksa..."

Bir şey söylemek için dudaklarımı oynattım. Elini dudaklarına götürdü, tıpkı hastane duvarlarında çok gördüğüm sus işaretini yapan tablodaki hemşire gibi ve devam etti.

"Beni dinleyeceğini biliyorum. Senden öncekiler de senin gibi geldiler, hep yalnız kaldıklarında. Ama beni görünce..."

" Yalnızlıkları bitti öyle mi?"

"Seni dinliyorum." deyince başladım.

Anlamsızlığın anlamına inanmışlığı silip atmadan, geriye doğru yürümek, yaşanılmışları yaşanmamış sayabilmek ve yeniden hayata doğabilmek... Olduğun zamana daha gerilerden bakmak... Maziyi özlemeden, karanlığın yumuşak boşluğuna koşmak... Bulunduğun zamana takılı kalma korkusundan uzaklaşmış olarak. Acılardan, sorunlardan uzak yaşama bencilliğine tutulma tutkusu ile dopdolu. Görünenin dışında olmak, düşüncelerin tam ortasında kalmak... Bu saydıklarımın hepsi bir yanılgı olsa gerek.

Sır olmak, gizemleşmek insana mahsus. Her şeyin

İSMET ACİ

MELEK HANIM

ortasında dolanıp durmak... Bir türlü ilke ve sona varamamak... Kısır döngülere düşüp bir türlü alışılmışları yaşama veya yaşayamamışlığı yaşamak...

Yılları takvimleştirerek büyümek... Çok saçma değil mi?"

" Saçma tabi."

"Sahi Melek Hanım siz beni nerden tanıyorsunuz? Beni hiç kimse tanımaz diye biliyordum."

"İlahi Sermet Bey siz kim tanımaz ki?"

"Kim tanır bilmem ki?"

Bunu deyince oturduğum kırmızı koltuğun önündeki sehpanın üzerinde üst üste yığılı dergiler dikkatimi çekti. Bu da mı tesadüf demekten kendimi alamadım. En üstte aylardır yazı yazdığım dergi vardı. Gözlerimi takip etmiş olacak ki, yeniden söze girmek için bir cümle kurdu.

"Anlatmamı ister misiniz?"

Başımı salladım.

"Sizi yazdığınız yazılardan herkes tanıyor Sermet Bey. O kadar dokunaklı yazıyorsunuz ki anlatamam. Bu hayatta kalabalık içinde yalnız olan çok insan var, siz bunların en iyi örneğisiniz. Günlük hayatta birileri ile konuşamayanlar kendi iç dünyası ile konuşur. Bu konuşmayı en iyi sizin gibiler yapar. Bu gördüğünüz dergiyi sırf sizin yazılarınızı okumak için alıyorum. Bu yazılarınızdan hastalarımıza örnekler okuyorum. Bana çok yardımlarınız oluyor. Size teşekkür ederim. Sizi görmeyi, tanımayı çok istemiştim. İçimdeki bir ses acele etme Sermet Bey mutlaka size gelecek diyordu."

"Yani içinizdeki ses haklı çıktı öyle mi?"

"Öyle. O kadar muhteşem yazı yazıyor, insanın iç dünyasını anlatıyorsunuz ki anlatamam. Bir insan kendisiyle bu kadar mükemmel konuşur. Keşke bu konuşmalarınızı dış dünyanızla da yapsanız..."

"Suçlu muyum Melek Hanım?"

"Az önce kurduğunuz cümleleri yeniden kuramazsınız mesela.

İSMET ACİ

MELEK HANIM

"Az önce kurduğunuz cümleleri yeniden kuramazsınız mesela. Çünkü bana üstünlük sağlamak için arka arkaya uydurdunuz. Kimse kimseden, ben senden, sen benden üstün değiliz."

Suskunlaştım, söylediklerinin anlamı vardı ama ben düşünmemiştim, dediği gibi kendimle konuşuyor, kendimi mükemmel sanıyordum, oysa Melek Hanım beni çok daha iyi tanıyormuş.

Ayağa kalktım, kapıya yöneldim, "anlıyorum" dedim. "Anlıyorum."

BİNNUR TEKİNALP

GERÇEĞİN GÜNCESİ

Sıkıntım artmıştı. Son günlerde her şey üst üste geliyordu. Kerim'in çekip gitmesi, Arzu'nun hastalığı ve son olarak da işten çıkartılmam. Yirmi dokuzumdayım, fakat kırk yıllık hayat yorgunu gibi hissediyorum. Aynanın karşısına geçtim. Yüzüme çizgiler henüz adım atmamıştı. Yirmi dokuz değil, hatta yirmi üç, yirmi dört gösterdiğim bile söylenebilirdi. Ama gözlerim! İşte, gözlerim ruh yaşımı ele veriyordu. Pili azalmış fener gibi fersiz bakan iki kahverengi göz. Yok yok! Buna izin veremem. Kendime terapi yapmalıyım. Nefesimi tuttum, konsantre oldum ve aynadaki "ben" ile yalnız kaldım.

"Sen mükemmelsin."

"Her zorluğun altından kalkarsın."

"Çok güçlüsün."

"Güzelsin. Güzelim."

Kim? Aynadaki ben alay eder gibi bakıyordu. Yani, çok güzel olmayabilirdim evet. Gözlerim şişmiş, saçım dağılmış, kaşlarım da orman kıvamına geçmeye başlamıştı ama biraz makyaj, güzel bir elbise vitrini kurtarırdı. Kısa siyah eteğimi üzerime geçirdim. Üstüne kırmızı dantelli bluz... Kırmızı taşlı kolye ve minik kırmızı küpeler. Hemen saçlarımı topladım. Siyah belirgin bir kalem ve hafif kırmızı ruj... Geçtim aynadaki bene karşı durdum. Yok, bu daha çok moralimi bozacak benim. Aynadakinin gözlerine baktım. Ne kötü! İçinden neler geçirdiğini biliyorum.

''Döşemesi değişmiş eski bir koltuk gibisin.''

Hay Allah! Kıyafet de kurtarmamıştı. Çıkardım hızla üzerimdekileri. O bakışlar değişmedikçe ne yapsam boş. Önce gözlerden başlamalı değişmeye. Rengi solmuş lacivert elbisemi giydim. Ruh halime uygun en azından... Yapmacık durmuyor. Bezgin, yorgun, sıkıntılı, umutsuz... Biliyorum biraz daha sürecek böyle. Ya sonra? Sonrası, boş vermişlik... Yatağın üstüne attım kendimi. Filmlerde hep öyle olmaz mı? Kızdıklarında, üzüldüklerinde doğru eve koşarak kendini

BİNNUR TEKİNALP

GERÇEĞİN GÜNCESİ

yatağın üzerine atan yeni ergenler, aldatılmış kadınlar, gözyaşlarını hıçkırıklar eşliğinde yastıkların üzerine bırakırlar. Ben makyajımın yastıkları kirletmesini göze alamadım. Üstlerine büyükçe bir havlu serdim. Gel gelelim tek damla gözyaşı akmadı. O kadar da hazırlandım, tedbirini de aldım ama bir damla bile yok. Olmayacak, ağlayamayacağım anlaşılan. İşte o anda, o kutuyu gördüm. Aslında kaç gündür oradaydı. Kapının arkasında. Hatta arada ayağımla kapıyı rahat açmak için ittirip duruyordum ama son günlerdeki melankolik halimden dolayı hiç incelememiştim. Madem ağlayamıyorum hazineme bakayım bari diye düşündüm.

Koli demek daha doğru galiba... Üstündeki elektrikli fırın resmi yapılma amacının fırını korumak olduğunu gösteriyor. Zavallı karton, nelere barınak olacağını bilememiştir. Bir fırından sonra birkaç kitaba ev sahipliği ediyor. Evet, kitaplar hazinem benim. Çocukluğumun sakin yıllarında -ben öyle tanımlandırıyorum, annemin uzun hastalığı ve ölümü etrafında geçen üç yıl- kendimi kitaplara vermiştim. Evde ağır bir sessizlik hâkimdi. Babaannem, babam ve ben sadece kaşık-bıçak sesleri arasında yemeğimizi yer, konuşmadan televizyon izler ve sonra da uyurduk. Günlerimiz hep aynı şekilde birbirini takip ederdi. Annem hastanedeydi. Arada beni de ziyarete götürürlerdi. Bu soluk yüzlü kumral kadın bana bir yabancı gibi gelirdi. Şimdi de hastane dışında onunla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Sonraları, yani çok uzun yıllar sonra gittiğim psikolog bilinçaltımın, benimle ilgilenmediği, hep hasta olduğu için anneme ceza verdiğini söylemişti. İşte o günlerde tanıştım kitaplarla. Sekiz yaşına yeni girmiştim. Komşumuz Feryal Abla doğum günü hediyesi olarak Jules Verne'nin "Aya Seyahat" kitabını getirmişti. Okumaya başlayınca kendimi başka bir âlemde buldum. O günden sonra kitaplar en değerli mücevherlerim oldu. Sevgili

BİNNUR TEKİNALP

GERÇEĞİN GÜNCESİ

kuzenim de bunu bildiği için hazineme bir koli yeni ganimet göndermiş. Kuzenimi kitapçı filan zannetmeyin; kitapçı değil, emlakçı. Satılık evlerde bazen böyle işe yaramadığı düşünülen eşyalar, çoğunlukla da yer kaplamasın diye kitaplar, geride bırakılır. Kuzen de benim merakımı bildiğinden hiç olmazsa kıymet bilen birisine gitsin düşüncesiyle getirip bırakmıştı. Yere oturdum, koliyi önüme çektim. Hevesle açtım. Kitaplar oldukça eskiydi. Dört tanesi koyu yeşil, deri ciltli, ikisi lacivert, diğeri ise ciltsiz bir defterdi.

Çoğu Almancaydı. Sanırım kuzen bunları Almanca bildiğim için ayırmıştı. Kitapların isimlerinden sahibinin doktor olduğunu anlamak zor değildi. Anatomie, genetisch, histologie... Ve... Evet, ve... Üç tane el yazısı defter... Sönük gözlerim birden açıldı ve ruhum canlandı. Hemen defterleri kutudan çıkarıp üst üste yanıma koydum. Bir kahve almalıyım.

Mutfağa giderken aynaya şöyle bir baktım. Gözlerimdeki ışıltı içime sevinç dalgaları yaydı. "Yok be! Çirkin değilim. Güzel bile sayılırım. Hatta güzelim, güzel..." Bir yanımda şekersiz kahvem, diğer yanımda sözlük, önümde ise adeta başka bir hayata giriş kapısı gibi duran el yazısı defterler... Artık hazırım.

En üstteki. Kenarları iyice yıpranmış ve sararmış sayfalar. Baş tarafta bir isim yazıyordu: Klaus Wilde. Defterin sahibi olmalı. Yani hayatına gireceğim kişi. Ne tuhaf! Kitap, defter ya da yazılı bir notun zaman kavramı ile birebir ilişkisi bulunmuyordu. Yıkıcı etkisini saymazsak, okuyan hangi zamanda ise o an işliyordu ya da okuyucu yazının zamanına gidiyordu. Yazı ancak okunurken var oluyor ve varlığı biliniyordu. Okunmayan yazılar, zamana uğramadan yitip gitmeye mahkûmdu. Muhtemelen Klaus yıllar önce ölmüştü. Oysa ben defterini okumaya başladığımda yaşıyor olacaktı. Yazdıklarını okuyarak Klaus'un dirilmesini sağlayacaktım. Yazı ne müthiş bir şey! Zamana meydan

BİNNUR TEKİNALP

GERÇEĞİN GÜNCESİ

okuyabilen nadir cüretkârlardan... Bir sayfa çevirdim. Bir tane daha... Bu sayfalarda Klaus'un parmak izleri vardı. Kim bilir ne duygular geçirdi parmak uçlarından kâğıdın gözeneklerine. El yazısı defterler sadece kişinin ruhunu yansıtmakla kalmaz, fiziksel özelliklerini de alır, bütünleşir. Klaus kibar biri olmalı, kalemi bastırmadan yazmış. Sanki mistik bir iletişime geçtiğimi hissettim.

Bu sayfada üç isim daha vardı:

Werner Heyde

Herta Oberheuser

Gerhard Wagner

Wagner soyadı, bana ünlü müzisyen Richard Wagner'i anımsattı. Acaba Gerhard'ın, Hitler'in en sevdiği müzisyen olan Richard Wagner ile bir yakınlığı var mıydı? Sayfaları çevirdikçe sorularıma cevap bulacaktım, Klaus'un yazdıklarından ya da yazmadıklarından. Bir sayfa daha...

J-2 ASSAY... Yani, J-2 deneyi...

Sayfaları çevirdikçe hayal kırıklığına uğradım. Kimyasal formüller ve tıbbi terimler. Defter genetik bir deneyle ilgiliydi. Canım sıkılmıştı. Ben bir deneye değil Klaus'un hayatına girmek istemiştim. Klaus ne sever? Düşündükleri ne? Hayalleri var mı? Ya da hayal kırıklıkları? Nelere üzülmüş? Âşık olmuş mu? Acı çekmiş mi? Evli mi? Karısıyla mutlu mu? Neler yaşamış? Ama işte önümde tıbbi bilgilerle dolu bir defter... İkinci defteri elime aldım. İlk sayfada sadece J-2 ASSAY yazıyordu. İlk defterdeki deneyin ayrıntıları bu defterde yer almıştı. Son defterden de ümitli değildim. Belli ki Klaus sadece tıbbi kayıtlar tutmuştu. Sıra üçüncü defterde: Dibe vurmuş bir ümitle sayfalarını aralamaya başladım. Bu daha farklıydı. Diğer ikisi lacivert deri ciltli iken elimdeki alelade bir okul defteriydi. Biraz da özensiz görünüyordu. İlk sayfada yine "Klaus Wilde",amaikinci sayfa! O ikinci sayfa beni ümitlendirdi.

NACHT BUCH: GECE DEFTERİ

BİNNUR TEKİNALP

GERÇEĞİN GÜNCESİ

Kalp ritmim hızlanmaya başlamıştı. Gece defterinde ilginç şeyler bulacağımı düşünüyordum. İlk satırlarla birlikte defterin dünyasına girdim.

14 Kasım.

Sonunda Ursula uyudu. Bir an sabaha kadar konuşacak sandım. Onun acımasız ve bencil yanlarını görmek içimi sızlatıyor. Evlendiğim kadın bu muydu? Tanıyamamışım. Ancak şartlar oluşmayınca insanları tanımak kolay değildir. Maskelerini çıkarmaları için sıra dışı durumlar gerekir. Bugün Ursula, eski arkadaşı Mia için neler düşündüğünü açıkladı. Bu benim bile kaldıramayacağım kadar iğrençti. Mia'nın büyükannesi Yahudi olduğu için işaretlenmişti ve küçük oğlu David de. Küçük tatlı David. Doğumunda hastaneye ziyarete gittiğimiz David. Ursula, David'i genetik deneyde kullanmam için beni iknaya çalıştı. Bütün gün annesinin eteğine yapışıp çalışmasına engel oluyormuş. Mia'yı hizmetçisi yapmakla tatmin olmamış demek ki! Tamam, Führer'in anlattıklarından ve gösterdiklerinden Yahudilerin nasıl varlıklar olduğunu anladık. Ama onlar bizim ailemiz gibiydi. İnsan bir anda ailesinden vazgeçebilir mi?

Artık uyumalıyım. Sabah J–2 deneyi için üç aile gönderilecek. Erkenden labratuara gitmem gerek.''

İlk sayfadaki yazı bu kadardı. Klaus'un karısının Ursula olduğunu öğrenmiştim. Acımasız, bencil Ursula... Ama asıl önemli olan defterlerin kıymetiydi. Birinci elden Nazi itirafları, tıbbi deneyler. Şimdiye kadar kimse defterlerin kıymetini anlayamamış mıydı? Kimse farkına varmamış mıydı? Yerimde duramıyordum. Semih'i aradım. Kitapları bırakan şu kuzenimi...

"Deli misin kızım? Saatten haberin yok mu senin?"

"Of! Semih! Geçen gün getirdiğin kitaplar kime ait, öğrenmem gerek. Elimde ne olduğunu bilsen, tam bir hazine..."

BİNNUR TEKİNALP

GERÇEĞİN GÜNCESİ

"Şu hazineyi yarın öğrensem olmaz mıydı? Rüyamda tropik bir adada tatildeydim. Uykumu da kaçırdın."

"İyi ya, madem uykun kaçtı, anlat bakalım."

"Tamam, baş belası tamam... Evi satılığa çıkaran yirmi beş yaşlarında bir genç... Anneannesi geçen ay ölünce satmaya karar vermiş. Dedesi bilim adamıymış. İkinci dünya savaşından sonra Türkiye'ye yerleşen Almanlardanmış. Burada evlenmiş. Annesiyle babası da küçükken ayrılmışlar. Annesi Güney Amerika'da bir ülkeye yerleşmiş. Unuttum şimdi. Paraguay mıydı, Uruguay mıydı? Babasından haber yok. Bütün bildiğim bu."

Semih'ten başka bir şey öğrenemeyecektim.

"Hadi, sen uyu!"

Konuşmasına fırsat vermeden telefonu kapattım. İlk baktığım defteri tekrar elime aldım. Ama bu sefer daha dikkatli, daha nazik... Kahve kupasını da biraz daha ittirdim, ne olur ne olmaz! Şeytan buralardadır falan, kahveyi döküverir defterlerin üstüne. Ben tedbirimi alayım da. Birkaç sayfa daha okudum. Anladığım kadarıylaJ-2 deneyinde bir büyükbaba, bir baba ve iki torun denek olarak kullanılmıştı. Alınan örneklerde monoamin oksidaz enzimi ve MAO-A geni incelenmişti. Deney defterinde deneklere verilen ilaçlar ve bulgular not edilmişti. İkinci defteri de açıp önüme koydum. Defterler birbirini tamamlıyordu. İkinci defterde deneklerin psikolojik uyarımlara verdikleri tepkiler kaydedilmişti. Aynı şekilde incelenen beşaile daha vardı. Sonuçlar yazılmış fakat çıkarsama yapılmamıştı. Bu da benim, deneylerin ne amaçla yapıldığını, hangi sonuca vardıklarını anlamamı zorlaştırıyordu. Google'dan monoamin oksidaz enzimine bakarak bir fikir sahibi olabilirdim. Bu enzim dopamin, serotonin ve nöropeninefrin gibi nörotransmitter meloküllerin yıkımını gerçekleştiriyormuş. Dopamin ve serotonin mutluluk hormonu olarak biliniyordu. Nörotransmitter

BİNNUR TEKİNALP

GERÇEĞİN GÜNCESİ

molekülleri sinir hücreleri arasındaki haberleşmeyi sağlıyormuş. Bu enzimin eksikliğinde ve MAO-A geninin mutasyonunda kişide saldırganlık ve şiddet artıyormuş. Deneylerle ilgili defterleri bir doktora göstermek üzere kaldırdım. Yine Klaus'un günlüğüne döndüm. Günlük düzenli tutulmamıştı. Arada bir haftalık ya da on günlük boşluklar vardı. Bazı günler tek cümlelik sözler yazılmıştı.

17 Kasım.

Artık neyin doğru neyin yanlış olduğu birbirine karıştı. Geceleri uyuyamaz oldum. Gündüz ise gözlerim açık ama zihnim uyuyor. Duyduğum her haber beni biraz daha insanlıktan uzaklaştırıyor. Karımın şefkati ve merhametine muhtacım. Ama o en azılı SS subayından daha zalim. Bütün Yahudilerin öldürülmesi gerektiğini düşünüyor. Ve benim çok yumuşak davrandığımı söylüyor. "Ben bir bilim adamıyım, asker değilim." dedim. Sanırım bir askeri koca olarak tercih ederdi. Git gide aramızdaki uçurum açılıyor.

18 Kasım.

En sevdiğim saatler gece yarısından sonra başlıyor. Ursula ve çocuklar uyuduktan sonra. Klaus'la baş başa kalıyorum. Diğer zamanlar tanıyamıyorum Klaus'u. Duygularını ve insanlığını çıkarmış Klaus'u. Bazı geceler sadece ağlıyorum, saatlerce. Biraz olsun insan olabilmek umuduyla. Bugün Werner ve Herta'nın bir bilim adamına yakışmayacak davranışları beni çok üzdü. Yaşlı denek Joseph kalp krizi geçirdi. Üç torununu yanına koydular ve küçük çocukların ağlayışları arasında ölmesini hissiz birer heykel gibi izlediler. Olduğum yerde çaresizlikten kıvranıp durdum. Ve kendimden nefret ettim. Korkak, zavallı biriyim.

27 Kasım.

Yeni denekler, yeni kurbanlar.

27 Kasımdan sonra Aralık ayında sadece üç gün not yazılmıştı. Üçünde de aynı cümle vardı:

BİNNUR TEKİNALP

GERÇEĞİN GÜNCESİ

"Yeni denekler, yeni kurbanlar."

31 Aralık da yine tek bir cümle:

"Kurban biz miyiz?"

Psikolog değildim ama Klaus'un tanık olduğu şeylerin onu buhrana sürüklediğini anlayabiliyordum. Son derece rahatsız olduğu belliydi. İlk başta isyan edercesine yakınmaları bir çırpınışın sonucuydu. Oysa zamanla çarkın içine girerek teslimiyete yönelmişti. Klaus'a acıdım. Vicdan azabı çekiyordu. Belki o katledilen Yahudilerden bile daha acınacak durumdaydı. Çünkü insanlığını yitiriyordu.

Sabah oluyordu. Kalktım banyoda yüzümü yıkadım. Gözlerim kanlanmıştı. Bir iki saat uyusam hiç olmazsa... Sabah Arzu'yu ziyarete gitmem gerek hastaneye. Nerdeyse birlikte büyüdük Arzu'yla. İki ay önce mide kanseri teşhisi kondu. İki ayda çökertti melun hastalık onu. Hızla erimesi içimi parçalıyor, hatta Kerim'in acısını bile unutturuyor bana. Tek aşkım, altı yılımı verdiğim adam, Hollanda'dan aldığı bir iş teklifiyle hayatımdan çıkıverdi. Hem de bütün kapıları kapatarak. Meğer onun için ne kadar değersizmişim. Sadece "Hoşça kal!" demişti bana. "Hoşça kal, kendine iyi bak!" Ama üzülecek durumda değilim. İnsanlar canı ile uğraşırken aşk acısı çekmek lüks olur. Sabah Arzu'ya uğrayıp bir iş görüşmesine gittim. Ama bütün bir gün aklım defterdeydi. Eve dönmeyi iple çektim. Duşa girdim, bir tost yaptım. Yemek hazırlamakla vakit kaybedemezdim. Defterleri önüme serdim.

12 Ocak.

Helga'nın doğum günü. Sevgili, minik Helga. 7 yaşına girdi. "Yedi yaşın tüm şirinliğini ve masumluğunu taşıyordu" demek isterdim. Ama yok. Ursula kötü örnek olmuş sevgili kızıma. Daha bir yıl öncesine kadar birlikte oynadığı David'e bir dilim pastayı çok gördü. Gözlerine baka baka yedi ve bir parça bile verilmesine de müsaade etmedi.

BİNNUR TEKİNALP

GERÇEĞİN GÜNCESİ

13 Ocak.

Bugün laboratuvara gittiğimde büyük bir telaş karşıladı beni. Her yer sabunlu sularla yıkanıyor, çalışanlar oradan oraya koşturuyordu. Führer'imiz Adolf Hitler gelecekmiş, hazırlıklar da ondanmış. Odama girdim ve kapıyı kapattım. Hiçbir şeyle ilgilenmek istemiyordum. Hele denekleri görmeyi hiç istemiyordum. Bir saat öylece oturdum. Herta gelip bir şeyler sordu. Uykusuz olduğumu söyleyip savuşturdum. Bir saat sonra odamdan çıkmak zorunda kaldım. Führer gelmişti. Hepimiz yemekhanede toplandık. Führer sadece doktorların kalmasını istedi. Diğerleri dışarı çıktı. Ben, Helga, Gerhard ve Werner sandalyelerimizi yan yana dizdik. Führer'e hemen bir kürsü getirdiler. Her birimizin gözlerine tek tek bakarak konuşmaya başladı. "Bu sözlerime inanmakta güçlük çekeceğinizi biliyorum. Ama hepsi gerçek... Yahudileri neden toplama kamplarına doldurduğumu biliyor musunuz? O masum ifadelerinin altında yatanları. Gizli güçlerim hakkında bilginiz var mı? Önüme serilen gelecek ile ilgili öngörüler benim bunları yapmamı gerektirdi. Eğer bugün önlerini kesemezsek yakın gelecekte bütün insanlık Yahudilerin kölesi olacak. Onların izni olmadan bir yudum su içemeyecek ve yiyemeyecekler. Kendilerine karşı olanları acımasızca yok edecekler. Sizden tek isteğim, genetik saldırganlıklarını bilimsel olarak kanıtlamak. Böylece bir gün bütün insanlık haklı olduğumu anlayacak ve tarih beni doğrulayacak."

Führer Tibet rahiplerinin öğretilerinden ve Thule gizli gücünden bahsetti. "Thule'nin tüm sırları, eski, kayıp bir uygarlığa dayanır. İnsanoğlu ile dış zekâlar arasında bazı varlıklar, bu sırlara erenlere büyük bir güç kaynağı oluşturmaktadır. İşte bu güçtür ki Almanya'yı dünyaya egemen kılacaktır."

Hepimiz büyülenmiş gibi dinliyorduk. Çok etkileyiciydi. Konuşma bittiğinde vicdanlarımız rahatlamış, işimizi daha bir ciddiye alır olmuştuk.

BİNNUR TEKİNALP

GERÇEĞİN GÜNCESİ

17 Ocak.

Ursula, sonunda aradığı bahaneyi bularak Mia ve David'i Dachau kampına gönderdi. Suçu iki kadeh kırmakmış. Yemek takımı bozulmuş. David de izinsiz kurabiye yemiş. O kamplarda neler olduğunu hepimiz biliyorduk oysa.

18 Ocak.

Mia'yı ve David'i SS'ler yolda vurmuş. Söylediklerine göre kaçmaya çalışmışlar. 24 Ocak. Yüzlerce denek geldi. İşimize yarayacakları seçtik. Diğerlerini ölüme gönderdik.

4 Şubat.

Üç denek aileyi kampa gönderdik. Artık onlarla işimiz bitmişti. Gözlerindeki yalvarma içimi acıttı. Umarım Führer haklıdır. Yahudiler hakkında söyledikleri ve çizdiği korkunç gelecek bu yaptıklarımızın haklı olduğunu ortaya çıkarırsa ancak vicdanlarımız hafifler. Hitler'in sözleri birer vecibe gibi ruhlarımıza işlemişti: "Yahudiler ile ilgili gerçekleri görme şansına erdim. Bugün benim öldürmediğim Yahudiler ve olacak çocuklarının 50 yıl sonra yapacaklarını gördüğünüzde bana hak vereceksiniz."

Hitler'in Yahudiler ile ilgili sözlerini daha önce de okumuştum. Ama ben de dünyanın geri kalanı gibi yaptığı kıyıma kılıf uyduran bir psikopatın sözleri olarak bakmıştım. Şimdi, eğer farklıysa gerçeği öğrenme şansını yakalamıştım. Gerçekten buna inanıyorlar mıydı? Bundan sonraki sayfalarda önemsiz birkaç cümle geçiyordu. Ama 5 Mayıs ilginçti.

5 Mayıs

J–2 Assay sonuçları birer birer karşılaştırılmaya başlandı. Sonuçlar inanılmaz! Sanırım Hitler bir kez daha haklı çıkacak. Deneklerde yapılan MAO-A genomu babadan, anneden çocuğa dejenerasyona uğrayarak geçiyordu. Bu hızla sadece 3–4 nesil sonra, zaten kapalı bir toplum olan, kendi içinde evlenen Yahudilerin dünyayı cehenneme çevireceği öngörülebilir. Özellikle de dünyadaki finans merkezleri ellerinde olursa... Sessiz ve

BİNNUR TEKİNALP

GERÇEĞİN GÜNCESİ

göze batmayan milletler güçlendikleri zaman zalimleşebilir mi? Hitler, Thule sayesinde geleceğin bilgilerine ulaşmış olabilir miydi? Gelecekte zalimliği önlemek için zalimce davranması onu haklı göstermezdi. Hem gerçekleştirilmemiş bir suç için kişi cezalandırılabilir mi?

Okuduklarım karşısında şaşkına dönmüştüm. Sanki bir bilim-kurgu eseriyle karşı karşıyaydım. Tom Cruise'in oynadığı "Azınlık Raporu" adlı film aklıma geldi. Filmde olayları önceden görme yeteneğine sahip kişileri kullanarak suçun işlenmeden önlenmesine yönelik bir yöntem uygulanıyordu. Suç işleyeceği tespit edilen kişiler suç işlemeden tutuklanıyor, ama bu yöntemin yanlış olduğu anlaşılıyordu. Suç işlenmeden cezalandırmak da bir suç değil miydi? Okuduklarımı paylaşmam gerekliydi. Defterleri çantama koyup Semih'e yollandım. Tam akşam yemeği vaktiydi. Arayıp haber verdim.

"Önemli bir durum var. Mutlaka görüşmemiz gerekli."

Koca bir karışık pizza onun gönlünü almaya yeterdi. Kapıyı açıp pizzayı görünce ağzı kulaklarına vardı.

"Niye söylemedin pizza alacağını? Ben de kahvaltı yaparız diye çay koymuştum."

Pizzayı salondaki büyük sehpanın üstüne koydum. Mutfaktan iki tabak ve iki bardak getirdim. O da buz gibi bir kola çıkardı. Daha fazla sabredemeden çantamdan defterleri çıkardım. Diğerlerini koltuğun üstüne bırakıp günlüğü elime aldım. Semih'e defterin içeriği ile ilgili bilgi vermeye hazırdım ki televizyondaki ses beni durdurdu. Haberlerde Gazze'de ölen çocukları gösteriyordu. Ve Yahudilerin katliamı alkışlar eşliğinde izlediğini. Bir Yahudi'nin tişörtüyle verdiği poz Klaus'un bulgularını kanıtlar gibiydi. Tişörtte hedef alınmış hamile Müslüman bir kadın ve "Two dead in one shoot" (bir atışta iki ölü) sözleri elimdeki defterin düşmesine neden oldu.

BİNNUR TEKİNALP

GERÇEĞİN GÜNCESİ

TV karşısında öylece kaldım. Anladım ki tarihi ancak zaman yargılar.